

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Oprin af Norners og Asers Kamp

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. XV. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1811_169A-txt-shoot-idm449.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Se vi nu bort fra nærværende Bearbejdelse og betragte den gamle Kvadring, da var herom Meget at sige, Mere end her er Sted til, og maaske end det nogensteds var Umagen værd at omhandle. Klart tykkes det mig imidlertid, at disse Kvad ere ligesaa *mærkelige* som de homeriske, med hvilke de ogsaa virkelig ere saa nær i Slægt, som Syden og Norden før det ny Svogerskab kunde være. Endvidere mener jeg, at deres historiske Vigtighed ei bestaar ene i det Vidnesbyrd, de afgive om Aandslivet i Norden, men ogsaa i den følgerige Sammenligning mellem vort Norden og Tydskland, som de gøre mulig; og herom vil jeg kortelig tale. Uvist er det vel, om Tydskviskerne have haft en saadan Kvadflok om Volsunger og Niflunger som vi; men rimeligt er det, ei allene med Hensyn paa Niebelungen Lied, og Eventyret i Heldenbuch vom Rosengarden zu Worms; men vel især ved at betragte Niflungasaga; thi den er selv heel og holden et uforkasteligt Vidne om, at Forfatteren ikke lyver, naar han siger, at Sagaen er sammensat efter tydske Sange. Beretningernes Forskellighed, hvilken han, ligesom Afskriveren af de eddiske Sange, stundom selv bemærker—Islænderen bemærker stundom: men saa sige tydske Mænd; Forfatteren eller Oversætteren af Niflungasaga afbryder derimod med: saaledes fortæller *Væringerne*. Dette Ord kan ikke andet end jage Tanken til Konstantinopel og de Volsungernes Bedrifter, som Sigurd Jorsalafar efter Snorro's Beretning, der skal have set fremstillede, er ingenlunde det eneste Bevis; xviiithi et andet, og, efter mine Tanker, det stærkeste, er den hele Grundtone, der er saa aldeles tydsk og unordisk, at det kun kan falde den hel Ukyndige eller Stymperen ind, enten at de nordiske Skjalde skulde have borget deres Kvad hos Tydskerne eller disse deres hos hine. Jeg vil her Intet tale om Fortællingernes historiske Sandhed, eller om den Tid og det Sted, hvor Personerne og Bedrifterne *rimeligst* kunde have hjemme, fordi Man her ei kan mere end gætte*—Skulde den frankiske Dronning Brunehilds Hændelser og Idrætter virkelig være den historiske Grund, hvorpaa der er bygget, kunde Man formode at de Sange, Karl den Store lod samle, netop havde været den til vor eddiske svarende Sangflok; men mod hin Formodning synes, foruden meget andet, Det at stride, at Brynhild i de tydske Sagn ingenlunde spiller en saadan Hovedrolle, som i de nordiske.; men saare mærkelig tykkes mig Forskellen paa den xviiiindbildte Tid. I de nordiske Digte er Tiden den ældgamle Odinsalder, Slægterne ere Odins Ætmænd og Bedrifterne begynde medens Guderne endnu vandre paa Jorden. Tydskernes Tid er derimod den Taagealder, da det Hedenske og Kristelige baade i Tro og Sæder kæmpe om Seieren; men det Hedenske er en underlig Skygge uden egentlig Skabning. Allerede Dette henviser paa den Forskellighed i Tone og Farveblanding, der er saa synlig ligefra den ældste til den nyeste Tid mellem de egentlig nordiske og tydske Aandsfostre: Tydskerne have ligesiden de først fik Mæle ei kunnet mindes nogen Hedenold eller Kæmpetid; men naar de gaa længst tilbage, fremstille de Riddertidens Fødsel. Saaledes vil Man i Niebelungen Lied, der dog baade er det ældste og mest tragiske af alle gamle tydske Digte, uden Møie xixopdage alle Grundtrækkene til det Livsbillede, hvormed der synges og dandses i Minnesangene og Heldenbuch. Disse Digtens Kendemærke er glad Nydelse af det Nærværende og et lystigt Tilbagesyn paa det Forbigangne, saavel det Sørgelige som det Glædelige. Et ogsaa i denne Henseende mærkeligt Sted findes i den urimede Efterskrift til Heldenbuch. Den kære Gud, (heder det, om jeg mindes ret) skabte først Riser og Dværge; men Riserne jøge de arme Puslinge ind i Bjergene, og før at udløse dem maatte Gud skabe Heltene. Rimeligvis er dette Levning af en gammel Mythe, hvis Spor ogsaa findes i Vøluspaa; men her vilde jeg kun sige, at Man mærker det godt ei allene paa Keiser Otnit, men selv paa Sigfried og Folkvard Spillemand, at de have Samkvem med disse Bjergpuslinge, som med deres Spillopper tit forxxjage Helteminen og nøde de strænge Riddere til at trække paa Smilebaandet. Saare mærkeligt er det, at i den Fremstilling af Volsungernes Hændelser, som de la Motte Foque har givet efter *nordiske Sagn*, hersker alligevel den samme grundtyske Tone, som vel er den, Man i *daglig Tale* kalder den naive*—To Ting har jeg herved at anmærke: kun Fouques første Digt, Sigurd der Schlangentödter, har jeg læst, og min Mening derom er forresten, at dette livfulde, poetiske Maleri er det første tydske, som røber en Mester, der har Begreb om det gamle Norden..